

Sygnatura akt IV U 73/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 1 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy , IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w osobie SSR Magdaleny Piątkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2020 r. na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹ kpc

sprawy z odwołania D. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 9 grudnia 2019 r. roku, (...)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 19 grudnia 2019 r. roku, (...)

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. i przyznaje powódce D. D. prawo do zasiłku chorobowego za okresy wskazane w zaskarżonych decyzjach, tj. od 29.11.19r. do 6.12.2019r. i od 7.12.19r. do 19.12.19r.

UZASADNIENIE

Powódka D. D. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 9 grudnia 2019r. odmawiającej jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 29.11.2019r. do 06.12.2019r. Powódka wniosła również odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 19 grudnia 2019r. odmawiającej jej prawa do zasiłku chorobowego od 7.12.2019r. do 19.12.2017r. W uzasadnieniach opisała schorzenia będące podstawą niezdolności do pracy wskazując, iż nie stanowiły one tej samej choroby.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powołano podstawę prawną decyzji i wskazano, że okresy niezdolności do pracy wnioskodawczyni zliczono do jednego okresu zasiłkowego wobec uznania, iż przyczyną niezdolności do pracy powódki była ta sama choroba a przerwa pomiędzy okresami niezdolności nie przekroczyła 60 dni. Wobec tego okres zasiłkowy powódka wyczerpała dnia 28.11.2019r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka D. D. była niezdolna do pracy od 29.05.2019r. do 4.06.2019r. wobec ostrego zapalenia górnych dróg oddechowych (J-06)- **7 dni** , od 5.06.do 18.06.2019r. z powodu ostrego zapalenia oskrzeli (J-20)- **14 dni**.

Następnie była niezdolna do pracy od 19.06 do 25.06.2019r. i ponownie nieprzerwanie od 28.06.2019r. do 6.08.2019r. z powodu samoistnego nadciśnienia tętniczego (I-10), od 7.08. do 6.09.2019r. z powodu nadciśnieniowej choroby serca (I-11), od 7.09.do 19.12.2019r. wobec reakcji na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne19.12.2019r. , **łącznie 182 dni**.

Dowód:

akta ZUS w załączeniu

Ustaleniu stanu faktycznego sąd dokonał w oparciu o niekwestionowane przez strony dowody z dokumentów zgromadzone w aktach ZUS, przy czym nie udało się sądowi ustalić, mimo dwukrotnego pisma do ZUS, dlaczego organ rentowy uznał wszystkie okresy (w szczególności pierwsze dwa) za spowodowane tą samą chorobą.

Przy ocenie materiału dowodowego sąd kierował się stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w wyroku z dnia 6 listopada 2008r. (II UK 86/08, OSNP 2010/9-10/124), gdzie wskazano, iż pojęcia "ta sama choroba" użyte w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu. oraz postanowieniu Sadu Najwyższego z dnia 19 maja 2015 r. (I UK 408/14, LEX nr 1814906), gdzie w uzasadnieniu wskazano, iż artykuł 9 ust. 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa abstrahuje od etiologii chorób wliczanych do okresu zasiłkowego. Zgodnie z gramatyczną wykładnią tego przepisu nie jest więc istotne, czy tę samą chorobę, rozumianą jako opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, powodował ten sam czy inny "czynnik zewnętrzny", lecz aby tak rozumiana "ta sama choroba" powodowała powstanie ponownej niezdolności do pracy w okresie nieprzekraczającym 60 dni.

Z uwagi na fakt, iż powódka nie kwestionowała, iż schorzenia bezpośrednio przed i po przerwie stanowiły tę samą chorobę, a dwa pierwsze schorzenia w sposób nie budzący wątpliwości należało zakwalifikować jako inną chorobę (schorzenia górnych dróg oddechowych) sąd nie widział potrzeby zasięgnięcia wiadomości specjalnych w postaci opinii biegłego.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym sąd zważył:

Odwołania podlegały uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni(...) . Zgodnie z art. 9. 1. do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2.

2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Skoro zatem po trwającej mniej niż 60 dni przerwie, tj. od dnia 28.06.2019r. powódka była niezdolna do pracy z powodu tej samej choroby co do dnia 25.06.2019r. , ale nie przez cały okres wstecz, a tylko do 19.06- to okres 21 dni, kiedy była niezdolna do pracy z powodu innej choroby (choroby górnych dróg oddechowych- 7+14 dni) nie powinien zostać wliczony do okresu zasiłkowego. W związku z tym okres zasiłkowy winien trwać 21 dni dłużej niż wskazuje to organ rentowy, czyli do 19.12.2019r. Wobec tego odwołania powódki były zasadne.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, zmieniono zaskarżone decyzje i orzeczono jak w sentencji.